

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

ΤΟΥ Κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

[Η μόνη κωμική βιογραφία του γενναίου Έλληνα πρίγκηπος]

μητέρα όμως του Μουρούζη δεν μπορούσε να συνήθισα στους πυροβολισμούς, και κάθε φορά έτρώμαζε κ' έμπαινε φοβισμένη στο δωμάτιο του γιου της.

Μά εκείνος την υπεδέχτο γελαστός.

—Καλημέρα, μητέρα!

Έκείνη όμως η δυστυχ η διαμαρτυρετο:

—Δεν μπορώ, παιδί μου, να ξυπνάω

κάθε πρωί μ' αυτό τον τρόπο... Τρομάζω

και θα πάθω τίποτα καμιά μέρα...

—Δεν πειράζει, μητέρα... Θα συνήθισω...

—Δεν είναι κατάσταση αυτή...

—Άσφού τ'ό ξέρεις, δεν πρέπει ν' ανησυχώ...

—Και σύ δεν ποσει να εξακολουθήσης αυτή την ιστορία...

Τό σπτι μιας έχει κουδούνια χτύπα τό κουδούνι νάρθη ό υπηρέτης. "Οχι να ρίχνης πιστολιές μέσα στο δωμάτιό σου!...

Ο Μουρούζης έδλεπε, ότι πραγματικά η μητέρα του άνησυχούσε κ' έταράσσου με τους πυροβολισμούς, μά στην άρχή δεν μπορούσε να καταλάβη πώς συνέβαινε αυτό...

Και έμως, η μητέρα του έτρόμαζε άκούγοντας τους πυροβολισμούς. Φοβόταν ήπιως τό παιδί της άυτόκτονήσει άσφικικά ή μιν χτυπήη κατά λάθος...

Κατόπιν αυτού, όταν ό Μουρούζης έπειθή, ότι η μητέρα του πραγματικά έταράζε, έπαυσε να πυροβολή κάθε πρωί. Κι έσυνήθισα να μεταχειρίζεται τό κουδούνι...

Τό καλοκαίρι, ώστόσο, που η μητέρα του έπήγαινε να παραθερίση και πού έμεινε μόνος του στο σπίτι, με τους υπηρέτες, άναρχίη την παλιή του συνήθεια. Τους έκαλούσε κάθε πρωί μ' ένα πυροβολισμό, άναστατώνοντας τους γείτονες. Αυτό όμως δεν τον άντιόχε καθόλου!

***

Κατά την συνήθεια που υπάρχει στο στρατό, ό Ιλαρχος Μουρούζης έπαρνε πάντα ως υπηρέτη ένα στρατιώτη του ήπικου, για να του καθαρίζει τό άλογο και να τον υπηρέτη γενικά. "Ετσι κάποια φορά του είχαν δώσει ως υπηρέτη ένα νεαρό νεοσύλλεκτο. "Ο Μουρούζης, θέλοντας να εξακριβώση άν ό νέος υπηρέτης του εινε γενναίος ή δειλός, έσκέθηκε να τον δοκιμάση με τους πυροβολισμούς.

"Ενα πρωί λοιπόν, μόλις η μητέρα του θγήκε από τό σπίτι, ό πρίγκηψ έρριξε μέσα στο δωμάτιο του δύο πυροβολισμούς, με τό πιστόλι του. Φυσικά ό υπηρέτης του έπρεπε να τρέξη να ιδη τί συμβαίνει στο δωμάτιο του άξιωματικού του και να τον βοηθήση άν τού συνέβη δυστύχημα.

"Αντίθετα όμως, ό στρατιώτης τρόμαξε κι έτρεξε να κρυφθί. "Επήγαν λοιπόν οι άλλοι υπηρέτες του πρίγκηπος να ιδούν τί συμβαίνει.

—Πού είνε ό Γιάννης, ό στρατιώτης μου; τους ρώτησεν ό Μουρούζης.

—Πού είνε; έρωτούσαν κι' αυτόι, ό ένας τον άλλον.

—Δέν τον είδατε; "Εγάθηκε; ρώτησεν ό Μουρούζης.

—"Οχι. Δέν τον είδαμε...

—Τί λέτε; Πρέπει να θρεθί άμέσως. Για ψάξετε...

Οι υπηρέτες έτρεξαν κι' έψαξαν παντού. Στά δωμάτια στην κουζίνα στο πάτωμα. "Ο Μουρούζης όμως, που έψυχολόγησε καλύτερα τον στρατιώτη του, διευθύνθηκε στο άποχωρητήριο. "Ανοιξε με όρμη την πόρτα και θόρηκε εκεί μέσος τό Γιάννη. "Ηταν κρυμμένος εκεί κ' έτρεμεν δλόκληρος!

—Τί έπαθες, θρέ Γιάννη; τον ρώτησεν ό κύριός του και άρχισε να γελά...

Μά ό Γιάννης είχε χάσει την λαλιά του από τό φόβο του.

—Μίλα, μαρέ... Τί έπαθες; τού φώναξε ό Μουρούζης.

—Κύριε Ιλαρχε, κύριε Ιλαρχε...

—Τί είνε;

—Μέσος στο σπίτι...κύριε Ιλαρχε...μέσος στο σπίτι άκούσθηκαν πιστολιές...

—Ναι πιστολιές ήταν. Και τί μ' αυτό, θρέ Γιάννη;

Θ'.

—Φοβήθηκα, κύριε Ιλαρχε, μιν έπάθατε τίποτε...

—Και γι' αυτό, θρέ, ήρθες και κρύφτηκες στο άποχωρητήριο;

—Ναι, γι' αυτό, κύριε Ιλαρχε... Συμπαθήστε με...

—"Εβγα έξω γρήγορα! διάταξε σοβαρά τώρα ό Μουρούζης.

"Ο Γιάννης θγήκε έξω φοβισμένος.

—"Εγώ θί σε κάτω γενναίον! του είπεν ό Μουρούζης.

Μά ό Γιάννης ήταν άφάνταστα τρομαγμένος.

—Συμπαθήστε με, κύριε Ιλαρχε, έταρούλιζε.

—Πάμε γρήγορα στον κήπο! τον διάταξεν ό Μουρούζης.

Κι' άμέσως, τραβώντας τό πιστόλι του με τό ένα χέρι και με τό άλλο τον Γιάννη, κατέβηκε στον κήπο.

—Μά...κύριε Ιλαρχε... Τί θα μου κάμετε;... ρωτούσε έντρομος ό δύστυχος φαντάρος.

—"Σιωπή! Θά σε κάτω παλληκάρι! Μή σε μέλλει...

Και χωρίς άλλα λόγια, ό Μουρούζης έτοποθέτησε σε μιάν άκρη του κήπου τον δειλό Γιάννη.

—"Στάσου εκεί άκριβώς! τον διάταξε.

"Ο Γιάννης στάθηκε άκίνητος.

Τότε ό Μουρούζης έπήρε μιά μικρή γλάστρα και είπε πάλι στον στρατιώτη του:

—"Εάλε αυτή την γλαστρίτσα άπάνω στο κεφάλι σου και μιν κινήσης καθόλου.

"Ο στρατιώτης έκαμεν όπως του είπεν ό Μουρούζης, τραυλίζοντας:

—Μά τί θα κάμετε, κύριε Ιλαρχε;

—Μή τρέμης καθόλου. "Ακίνητος! Και θα ιδής... άπάντησεν ό Μουρούζης.

—Μά...

—Μή κινήσης, γιατί είσαι χαμένος!

"Ο στρατιώτης ύπάκουσε.

—Δέν θέλω άντιρροήσεις και έρωτήσεις. "Ακούς;

Κι' ό Μουρούζης έσήκωσε τό πιστόλι του και έσκόπευσε.

—"Εν, δύο, τρία!...

"Επυροβόλησε κατόπιν κ' έσπασε τη γλάστρα, που θρισκόταν άπάνω στο κεφάλι του στρατιώτη!...

"Ο στρατιώτης έθαύμασε την σκοπευτική δεινότητα του Μουρούζη και με τό μάθημα αυτό έπαυσε να φοβάται...

***

Κατά την εποχή που ό Μουρούζης ήταν Ιλαρχος του "Ελληνικού "Ιππικού και ύπηρετούσε στην "Αθήνα, όχι μόνον έγλεντούσε στις μύρες και στα καφέ-σαταν και τά έσπαζεν, αλλά έκανε και έντελώς λαϊκά γλεντάκια σε ταβερνίτες. Τού άρεσε να θρίκη άπόμερα μαγαζιά, από τά ιστορικά εκείνα «τέλ-μπακαλίκι», στα όποια διασκεδάζε με συναδέλφους του άξιωματικούς του ήπικου, ή με ύπαξιωματικούς ή και με στρατιώτες άπλως άκόμα.

"Ενα τέτοιο γλέντι κ' ένα έπεισόδιο, που έπινε πάνω σ' αυτό μ' έναν φούρναρη, διηγείτο συχνά ό ύπிலαρχος Μίμης Σπανίλης.

"Ο Μουρούζης ένα θράδυ είχε διοργανώσει κάποιο γλέντι για να περιποιηθί τους ύπαξιωματικούς της βλη του, που τον ήγατούσαν ύπερβολικά. "Εφρόντισε λοιπόν άπό νωρίς να παραγγείλη σ' ένα ταβερνο-μπακαλικο της Πλάκας να έτοιμάσουν τά του γεύματος και συγχρόνως έδωσεν έντολή σ' ένα φούρνο εκεί κοντά να έτοιμασθί και τό σχετικό γκιουβέτι.

Την άρισημένη ώρα τό θράδυ, ό Μουρούζης έπήγε στο ταβερνο-μπακαλικο. Οι ύπαξιωματικοί μόνον ήταν εκεί και τον έπριμεναν χαρομέντοι.

—Καλησπέρα, παιδιά! τού είπε

—Καλησπέρα σας, κύριε Ιλαρχε. "Ορίστε, περάστε...

Κ' έσηκώθηκαν να τον ύποδεχτούν.

—Τό γκιουβέτι δέν ήρθε άκόμα; ρώτησεν ό Μουρούζης.

—"Οχι, κύριε Ιλαρχε.

Τη στιγμή αυτή πλησίασεν ό κάπελας.

—"Ο φούρναρης, κύριε Ιλαρχε, είπε φοβισμένος, μάς τά χάλασε κάπως...

—"Αηλαδί; ρώτησεν ό Μουρούζης.

—Τό γκιουβέτι θ' άόγηση άκόμη λίγην ώρα... Σάς παρακαλώ να περιμένετε λίγο...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: "Η συνέχεια

